

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph. D., v právní věci

žalobce: **B. F.**, nar.
bytem
zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
se sídlem Praha 2, Vinohradská 1233/22

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2017 č.j. MV-155951-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 9. 2016 č.j. OAM-8998-43/TP-2015 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva byla podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o povolení

k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „území“), podaná podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že z odůvodnění rozhodnutí ministerstva a ze spisového materiálu je zřejmé, že správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce z důvodu, že tento účelově uzavřel manželství s českou státní občankou. Tím se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu na území. Správní orgán prvního stupně vycházel při posuzování žádosti žalobce mimo jiné z protokolů o provedených výsledcích žalobce a jeho manželky, které proběhly dne 15. 3. 2010 v rámci řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87b zákona o pobytu cizinců, z protokolů o provedených výsledcích žalobce a jeho manželky, které proběhly dne 5. 2. 2016 v rámci řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k přechodnému pobytu a z protokolů o provedených výsledcích žalobce a jeho manželky, které proběhly 16. 5. 2016 v rámci řízení o žádosti žalobce o vydání předmětného povolení k trvalému pobytu na území. Žalovaný zdůraznil, že postup správního orgánu prvního stupně, který při svém rozhodování vycházel z výsledků již provedených řízení, a důkazy shromážděné v rámci takových řízení učinil v souladu s § 50 odst. 1 správního řádu podkladem pro vydání rozhodnutí, nelze považovat za a priori nezákonný či nesprávný. Je však zřejmé, že v takovém případě musí být tyto podklady součástí správního spisu. Správní orgán prvního stupně v tomto směru nikterak nepochybil, když obsah spisu koresponduje s odůvodněním jeho rozhodnutí.
3. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že žalobce uzavřel manželství pouze účelově s cílem obejít podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců. Se svou manželkou se žalobce před uzavřením sňatku osobně nikdy nesetkal, jejich kontakt před příjezdem jeho manželky byl pouze prostřednictvím internetu. Komunikace prostřednictvím telefonních hovorů nebyla prokázána, neboť žalobce a jeho manželka ve svých výpovědích uváděli zcela rozdílné skutečnosti týkající se otázky jejich telefonní komunikace. Se svou budoucí manželkou se žalobce poprvé osobně setkal teprve před uzavřením manželství, když přiletěla do Marockého království. Z výpovědi žalobce a jeho manželky je zřejmé, že pobyt budoucí manželky žalobce se žalobcem před uzavřením sňatku byl pouze v rádech dnů. Z výpovědí je taktéž zřejmé, že žalobce záměrně zatajil skutečnost, že před uzavřením manželství pro manželku poslal prostředníka, člena rodiny, který jí pomohl zajistit veškeré doklady potřebné pro uzavření manželství a následně manželku žalobce doprovázel při její cestě do Marockého království. Stejná osoba, dle manželky žalobce, prováděla tlumočení mezi manžely v době její návštěvy a jejich svatby v Marockém království.
4. Dalším významným faktorem je dle žalovaného skutečnost, že žalobce a jeho manželka před uzavřením sňatku nikdy nevedli společný život. Po uzavření manželství nevedli společný život další dva roky, neboť žalobce na území států EU přicestoval až dne 24. 1. 2010. V době uzavření sňatku žalobce a jeho manželka navíc nemluvili společným jazykem. Před příjezdem manželky žalobce do Marockého království společně komunikovali prostřednictvím internetu, a to za pomoci slovníku či překladače, neboť manželka žalobce neovládala anglický, francouzský ani arabský jazyk a žalobce v té době neovládal český jazyk. Žalobce prokázal, že je schopen základní komunikace v českém

jazyce, avšak manželka žalobce do své výpovědi uvedla, že žalobce není schopen komunikace v českém jazyce. Žalovaný v této souvislosti poukázal na to, že v případě sdílení společné domácnosti se žalobcem by manželka o této skutečnosti věděla. Zarážející je podle žalovaného i skutečnost, že žalobce nevěděl, že jeho manželka je již 5 let v přechodu a z tohoto důvodu nepoužívá žádné hygienické prostředky během menstruačního cyklu. Žalobce přitom vypověděl, že když má jeho manželka své dny, používá vložky, které má v koupelně a v pokoji. Rovněž uvedl, že před otěhotněním se nechránil, ale při intimních stycích je opatrný, přičemž kdyby manželka otěhotněla, byl by zodpovědný. Žalovanému se jeví jako vysoce nepravděpodobné, aby v případě, že by manželství bylo reálně fungujícím svazkem, žalobce neznal tak podstatnou informaci ze života své manželky.

5. Na základě výpovědí obou manželů a výsledku pobytového šetření je navíc zřejmé, že manželé v současné době nesdílí společnou domácnost, neboť manželka žalobce 4 až 5 let nežije ve společné domácnosti se žalobcem, ale pobývá na ubytovně pro sociálně slabé v Neratovicích se svým přítelem. Žalobce bydlí v Praze. Byť výsledky pobytové kontroly nelze přeceňovat, v daném případě není důvod k provedené pobytové kontrole a dalším zjištěním nepřihlídnout, když její výsledky zjevně hovoří ve prospěch zjištění správního orgánu prvního stupně.
6. Žalovaný zdůraznil, že v běžném a reálně fungujícím partnerském vztahu spolu manželé určité situace společně prožívají, a proto by tyto situace měli být schopni popsat individuálně, přičemž v případě funkčního svazku by měla být výsledkem v zásadě shodná odpověď, a to alespoň v podstatných rysech. Tak tomu však u žalobce a jeho manželky v řadě případů nebylo.
7. Žalovaný rovněž poukázal na to, že zmocněný zástupce žalobce v odvolání neuvedl žádné relevantní skutečnosti a nenavrl žádné důkazy, které by závěr správního orgánu prvního stupně vyvracely či alespoň zpochybňovaly.

Pokud bylo zmocněným zástupcem žalobce v odvolání uvedeno, že rozdíly ve výpovědích byly způsobeny odlišným vnímáním některých událostí a plynutím času, žalovaný zdůraznil, že ve výpovědích bylo více nesrovnalostí, a to podstatného charakteru. Tyto rozpory pouhým odlišným vnímáním události vysvětlit nelze. Například tvrzení manželky žalobce, že žalobce není schopen komunikace v českém jazyce, ač žalobce naopak schopnost základní komunikace v českém jazyce prokázal, nebo skutečnost, že žalobce neví, že jeho manželka je v přechodu, a tudíž při intimních stycích nemusí být opatrný, nelze přičítat plynutí času. Žalovaný rovněž podotkl, že z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) týkající se účelových manželství vyplývá, že pro závěr o účelově uzavřeném manželství má klíčový význam posouzení charakteru a motivací manželského svazku cizince ve vztahu k veřejnoprávnímu vymezení důvodu rozhodnutí. Není možné uspokojivého výsledku dosáhnout zdůrazňováním dílčích okolností. Žalovaný v tomto směru odkázal například na rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2013 č.j. 3 As 101/2013 – 34 a poté konstatoval, že rozpory ve výpovědích žalobce a jeho manželky indikují, že manželství bylo uzavřeno pouze účelově. Jednotlivé zjištěné okolnosti daného případu vytvářejí ucelený skutkový obraz a výpovědi žalobce a jeho manželky zapadají do mozaiky dalších informací zjištěných v průběhu řízení, jeví se proto jako logické.

8. Žalovaný dále poukázal na judikaturu NSS, podle níž je nutné, aby rozhodnutí, které vychází ze zjištění, že cizinec uzavřel manželství pouze účelově, bylo v souladu s evropským právem. V daném případě je relevantní zejména článek 35 Směrnice č. 2004/38/ES (dále jen „Směrnice“), NSS také často odkazuje na Usnesení Rady ze dne 4. 12. 1997 o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (97/C 382/01), kde je uvedena definice účelového manželství a dále zde jsou uvedeny skutečnosti, které mohou zakládat domněnku, že manželství bylo uzavřeno pouze účelově. Mezi podstatné faktory, které mohou vést k závěru o účelovém manželství, řadí tento dokument například skutečnost, že není udržováno manželské soužití nebo že se manželé neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu první schůzky.
9. Správní orgán prvního stupně vzal při svém rozhodování v úvahu novější a taktéž relevantní dokument, a to sdělení Komise Evropského parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování Směrnice. Toto sdělení obsahuje pod bodem 4.2. demonstrativní výčet indikativních kritérií. Při posuzování existence úmyslu zneužít práv přiznaných Směrnicí tak mohou být zohledněny zejména následující faktory:
- pár se před svatbou nikdy nesetkal,
 - pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají,
 - pár nemluví společným jazykem,
 - důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen,
 - v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejich účelem bylo nabytí práva pobytu,
 - rozvoj rodinného života pouze tehdy, kdy byl přijat příkaz k vyhoštění,
 - pár se rozvedl potom, co dotyčný státní příslušník třetí země získal právo pobytu.
10. Žalovaný konstatoval, že manželství žalobce vykazuje některé ze shora uvedených znaků, které indikují účelovost jeho uzavření. Konkrétně bylo prokázáno, že manželé se před uzavřením sňatku osobně nikdy nesetkali, před uzavřením sňatku nikdy nevedli společný život, po uzavření manželství nevedli společný život další dva roky a v době uzavření sňatku nemluvili společným jazykem.
11. S odkazem na článek 31 věta druhá Směrnice žalovaný uvedl, že ani při zohlednění kritérií přiměřenosti nelze rozhodnutí ministerstva považovat za nepřiměřené, a to vzhledem k důvodům, které k jeho vydání vedly. Poukázal na to, že žalobce během řízení v prvním stupni neuváděl žádné okolnosti, které by závěr o přiměřenosti rozhodnutí zpochybňovaly. Dodal, že žalobce získal povolení k přechodnému pobytu pouze na základě uzavřeného manželství, z účelového manželství se nenarodilo žádné dítě, žalobce s manželkou nesdílí společnou domácnost. Na území České republiky nepobývají žádní rodinní příslušníci žalobce, z tiskopisu žádosti je zřejmé, že matka a otec žalobce žijí na území Marockého království a nemají dlouhodobě upraven pobyt na území. Rozhodnutí tak nemůže představovat zásah do manželství žalobce, když toto bylo uzavřeno pouze účelově a svou obvyklou společenskou funkci zjevně neplní.

12. Nepřiměřenost zásahu nebyla shledána ani s ohledem na judikaturu českých soudů. Žalovaný v tomto směru odkázal zejména na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2005 sp. zn. I. ÚS 38/04 a rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008 č.j. 5 Azs 46/2008-71. Doplnil, že rozhodnutí ministerstva je rovněž v souladu s rozsudkem NSS ze dne 31. 8. 2012 č.j. 5 As 104/2011-102 s tím, že žádné skutečnosti, které by ukazovaly, že manželství žalobce plní svou funkci, nevyšly v řízení najevo.
13. Žalovaný dále podotkl, že dne 15. 7. 2016 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci ukončení jeho přechodného pobytu, a to z důvodu obcházení zákona o pobytu cizinců tím, že účelově uzavřel manželství s českou státní občankou.
14. S ohledem na závažnost protiprávního jednání, které by v případě jeho tolerování mohlo vést k nepřijatelnému rozšíření tohoto negativního jevu, které představuje velké riziko jako pro Českou republiku, tak pro všechny smluvní státy EU, má žalovaný za to, že rozhodnutí ministerstva je přiměřené i ve vztahu k příslušným ustanovením správního řádu a dalším mezinárodním dokumentům. Žalobci není rozhodnutím ministerstva zakázán pobyt na území České republiky, jelikož po případném vycestování může požádat o jiné pobytové oprávnění na území České republiky. Žalovaný podotkl, že není ve veřejném zájmu, aby obcházením zákona cizinci získávali výhody spojené s nejvyšším pobytovým oprávněním.
15. Za nedůvodnou žalovaný označil námitku, že správní orgán prvního stupně překročil svou pravomoc, když u manželky žalobce dovedl naplnění skutkové podstaty trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu. Ze znění rozhodnutí ministerstva nevyplývá, že by správní orgán prvního stupně učinil závěr o tom, že v případě manželky žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty uvedeného trestného činu. Důvod pro zamítnutí předmětné žádosti nebyl postaven na konstatování, zda ze strany manželky žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty trestného činu.
16. Žalovaný rovněž poznamenal, že ze spisového materiálu vyplývá, že správní orgán prvního stupně umožnil žalobci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Této možnosti žalobce využil prostřednictvím svého zmocněnce, který uvedl, že vyjádření ve věci bude podáno do 14 dnů. Žádné vyjádření však správnímu orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě doručeno nebylo.
17. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce předně namítl, že žalovaný řádně nevypořádal jeho odvolací námitky. Dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Uvedl, že správní orgán věnuje velkou část napadeného rozhodnutí popisu průběhu správního řízení, opakovanému provádění výslešků a pobytových kontrol, přičemž prakticky chybí konkrétní posouzení těchto důkazů a odůvodnění, proč z těchto důkazů správní orgán dovedl závěr o obcházení zákona ze strany žalobce. Pokud teprve v závěru žalovaný konstatoval, že ke svému závěru dospěl především na základě zásadních rozporů ve výpovědích účastníků, je žalobce přesvědčen, že jde o účelové posouzení, neboť správní orgán se vůbec nevěnoval zjištěným skutečnostem a pouze se snažil najít co možno nejvíc rozporů. Žalobce v této souvislosti namítl, že plynutím času dochází (může docházet) k odlišnému vnímání některých událostí jejich účastníky. Uvedl, že správní orgán poukazuje na podstatné odlišnosti, avšak žádné výslovně neuvádí, resp. věnuje se vybírání drobných rozporů ve výpovědích obou

účastníků řízení, které s ohledem na dobu, o níž mají vypovídat, nemají velkou relevanci, neboť se vztahují k dřívějšímu časovému období, které si oba účastníci řízení již nemohou přesně pamatovat. Podle žalobce se některé detaily mohou plynutím času vytratit, některé vnímá každý člověk poněkud odlišně, a může pak dojít k jinému závěru ohledně totožné skutečnosti. Ačkoli je z okolností zřejmé, že vztah žalobce a jeho manželky z počátku neprobíhal standardní cestou, nemůže to bez dalšího svědčit o účelovosti uzavření manželství. I kdyby v počátcích vztahu nehovořili shodným jazykem, je podstatné, že se jim podařilo najít společnou řeč a jejich manželství trvá déle než mnoho manželství běžných. Z žádných důkazů v řízení provedených neplyne, že by v době uzavření manželství existoval jakýkoli jiný motiv než regulérní zájem na uzavření manželství, které bude plnit svou funkci. Správní orgán nesprávně posuzoval otázku účelovosti uzavření manželství na základě aktuálního stavu věci, kdy k doložení závěrů o účelovosti manželství odkázal např. na neznalost aktuálního zdravotního stavu manželky nebo nevědomost o jazykových schopnostech.

18. Další námitkou žalobce brojil proti porušení principů dobré správy a ignorování základní zásady správního řízení, a to zásady přiměřenosti, která mimo § 2 odst. 4 správního řádu vyplývá přímo ze zákona o pobytu cizinců, dle kterého plyne, že rozhodnutí musí být přiměřené případnému zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgán pouze konstatuje nezasažení do soukromého a rodinného života žalobce na základě údajně účelově uzavřeného manželství, přičemž zcela opomíjí posouzení hledisek nastavených v § 174a zákona o pobytu cizinců a jejich aplikaci na konkrétní situaci. Je zřejmé, že správní orgán se nijak zásahem do soukromého a rodinného života žalobce nezabýval. Takový postup je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž i v tomto směru je nutné označit napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Výčet kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí. Je-li správní orgán povinen zvážit zejména vyjmenované faktory, znamená to, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy každé rozhodnutí musí být ve smyslu zákona o pobytu cizinců přiměřené, přičemž § 174a zákona o pobytu cizinců nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře a nevypořádá se se všemi zmíněnými faktory. Výjimku z této povinnosti představuje jen situace, kdy se správní orgán dotáže účastníka na zmíněné faktory, nicméně se mu nedostane komplexní odpovědi. Správní orgán se nesnažil otázku zásahu do soukromého a rodinného života nijak náležitě prozkoumat, když ani neprovedl žádné dokazování k náležitému zjištění stavu věci v tomto směru.
19. Správní orgán řešil otázku přiměřenosti zásahu zcela nesprávně, neboť toliko konstatoval, že žalobce účelově uzavřel manželství, a tudíž zamítavým rozhodnutím nebude nijak zasaženo do jeho rodinného nebo soukromého života. Tento závěr je dle mínění žalobce zcela paušální a bez jakékoli individualizace. Pouze na základě skutečnosti, tedy za situace, kdy by skutečně byla pravda, že žalobce účelově uzavřel manželství, nelze dospět k závěru, že neudělením povolení k trvalému pobytu nebude zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán žádným způsobem nezkoumal soukromé a rodinné poměry žalobce, nebylo přistoupeno ani k jeho výslechu. Obdobnou situaci řešil Krajský soud v Ústí nad Labem, který výslovně konstatoval, že „(z)ákonodárce vložení druhé podmínky do § 87l zákona o pobytu cizinců naopak předpokládal, že zrušení povolení k pobytu

může svými důsledky za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že i přes nezpochybnitelný závěr o žalobcově úmyslu obcházet zákon o pobytu cizinců mu není možné dobrodiní trvalého pobytu odebrat.“ Ačkoli se v daném případě jednalo o zrušení povolení k trvalému pobytu, jsou tyto závěry dle žalobce stále platné, neboť je lze užít obdobně i v situaci, kdy nebude zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu přiměřeným opatřením jenom proto, že cizinec uzavřel účelově manželství. Ačkoli se v tomto případě správní orgán pokusil alespoň o minimální posouzení i jiných faktorů, opět je zcela nedostatečné a nic neříkající. Správní orgán používá prakticky jedinou argumentaci, a sice že rodina žalobce je stále v domovské vlasti, žalobce v ČR nevlastní žádnou nemovitost, a tedy jeho vazby na zemi původu nejsou přetrhány. Takový postup je zjednodušený a nemůže dostát požadavkům na řádné zdůvodnění správních rozhodnutí.

20. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě se ztotožnil se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací obsaženou v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Uvedl, že ve smyslu § 2 odst. 4 správního má být přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem. Orgány Ministerstva vnitra jako celek jsou mj. povinny hájit veřejný zájem v této oblasti, tzn. v daném případě zájem na zamezení obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu. S ohledem na skutečnost, že žalobce v žalobní argumentaci uvedl obsahově obdobné námitky, které uplatnil v rámci odvolacího řízení, odkázal žalovaný zejména na III. část napadeného rozhodnutí, v níž se s uvedenými námitkami již vypořádal. Závěr, k němuž v napadeném rozhodnutí dospěl, je dle názoru žalovaného přezkoumatelným způsobem odůvodněn. Žaloba pak nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.
21. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 12. 12. 2019, žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odkázal na podanou žalobu, setrval na uplatněných žalobních námitkách, přičemž zdůraznil, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav, a jejich rozhodnutí jsou tudíž předčasné. Ani žalovaný nezměnil své procesní stanovisko, v podrobnostech odkázal na obsah vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného i prvoinstančního rozhodnutí.
22. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
23. Podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v relevantním znění ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území.
24. Podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v relevantním znění ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství (...).
25. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců v relevantním znění při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo

druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

26. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Pokud jde o námitku vytykající žalovanému nevypořádání odvolacích námitek, soud je nucen konstatovat, že žalobce opomněl konkretizovat, jaké v odvolání uplatněné námitky neměly být žalovaným v napadeném rozhodnutí vypořádány. Soudu nepřísluší, aby za žalobce sám vyhledával nedostatky napadeného rozhodnutí, a suploval tak roli jeho advokáta. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v kontextu jeho toliko obecně tvrzené typové nesprávnosti tudíž nemůže obstát. Pouze v obecné rovině soud uvádí, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí náležitě vypořádal se všemi základními námitkami uplatněnými v odvolání, a jeho rozhodnutí tak vyhovuje požadavku přezkoumatelnosti. Soud k tomu dodává, že absence odpovědi na ten či onen argument účastníka řízení bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008-13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
28. I v další námitce se žalobce rovněž omezil na blíže nekonkretizované konstatování, že správní orgány provedené důkazy řádně nezhodnotily, a že z odůvodnění jejich rozhodnutí není zřejmé, jak dospěly k závěru o obcházení zákona. Pokud žalobce namítl, že se správní orgán nevěnoval zjištěným skutečnostem a pouze se snažil najít co nejvíc rozporů, svou námitku nerozvedl tak, aby soud mohl posoudit, jaká konkrétní zjištění učiněná správním orgánem neměla být dle jeho názoru náležitě hodnocena v relevantních souvislostech. Soud má za to, že správní orgány obou stupňů v projednávané věci pečlivě analyzovaly shromážděné důkazy, zejména vzájemně konfrontovaly obsah výpovědí žalobce a jeho manželky. Jak konstatoval NSS v rozhodnutí ze dne 2. 10. 2013 č.j. 1 As 58/2013 - 43, „(p)rokazování účelovosti manželství (...) bude nutně založeno na zjištění okolností provázejících seznámení obou snoubenců, jejich svatbu a jejich následný život.“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí právem zohlednil zjištění, že žalobce se se svou manželkou před uzavřením sňatku osobně nikdy nesetkal, společnou domácnost tudíž před sňatkem nevedli a jejich kontakt probíhal pouze prostřednictvím internetu, dále to, že první osobní setkání žalobce a jeho budoucí manželky se uskutečnilo až v Maroku, kam budoucí manželka přicestovala za účelem uzavření manželství s žalobcem, jakož i to, že po uzavření sňatku manželé nevedli společný život další dva roky a že nemluvili společným jazykem. Za významné je třeba považovat i zjištění, které vyplynulo z výsledků pobytové kontroly a které nebylo vyvráceno či zpochybněno jiným důkazem, a sice že

manželka žalobce 4 až 5 let nežije ve společné domácnosti s žalobcem, neboť pobývá na ubytovně pro sociálně slabé v Neratovicích se svým přítelem.

29. Se žalobcem nelze souhlasit, že správní orgán výslovně neuvedl, jaké zjištěné odlišnosti považuje za podstatné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto ohledu zřetelně seznatelný důraz žalovaného na rozdílné skutečnosti týkající se telefonní komunikace mezi žalobcem a jeho (budoucí) manželkou (z výpovědi žalobce vyplynulo, že s budoucí manželkou komunikoval telefonicky již předtím, než se osobně setkali, manželka žalobce naopak vypověděla, že si v tomto období pouze dopisovali), za podstatnou nesouladnou okolnost žalovaný dále označil to, že žalobce záměrně zatajil, že před uzavřením manželství pro manželku poslal prostředníka – člena rodiny pana M., což ve své výpovědi oproti tomu uvedla manželka, zatímco žalobce tvrdil, že manželku doprovázel kamarád R. Manželka žalobce ve své výpovědi rovněž uvedla, že žalobce rozumí pasivně českému jazyku, ale mluvit tolik neumí, žalobce naopak schopnost základní komunikace v českém jazyce při výslechu před správním orgánem prokázal. Žalobce neměl žádné povědomí o tom, že jeho manželka je již v přechodu, naopak ve výpovědi uvedl, že hygienické prostředky užívané během menstruačního cyklu má manželka pro tyto účely v koupelně a pokoji, což zjevně nemůže být pravda.
30. Dle názoru soudu se v žádném případě nejedná o „drobné“ rozpory ve výpovědích, jak žalobce namítl. Žalobce nevysvětlil, proč uváděl, že s manželkou před tím, než se osobně setkali, komunikoval i telefonicky, když evidentně nehovořili společným jazykem. Rovněž neodstranil zásadní pochybnost o „roli“ osoby, která (budoucí) manželku žalobce doprovázela na jejich první osobní setkání v Maroku, když odlišně od manželky vypověděl, že s manželkou do Maroka přicestoval její přítel R. Manželka žalobce přitom uvedla, že to byl naopak člen rodiny žalobce, který s ní přiletěl do Maroka a následně pomáhal zařizovat formalities související se sňatkem včetně tlumočení. Vzhledem k absenci náležitého vysvětlení ze strany žalobce se tak lze důvodně domnívat, že žalobce se svou manželkou se „nekoordinovaně“ snažili zastřít okolnosti svědčící o účelovém, předem domluveném seznámení. V této souvislosti lze též poukázat na část výpovědi, v níž manželka žalobce na dotaz správního orgánu: *„Byl ve vztahu s Vaším manželem nějaký zprostředkovatel“* odpověděla: *„Ano měli. Nevím, kdo to byl, ale byl to člověk od nich.“* Relevantní a nikoli okrajové jsou i zcela odlišné odpovědi manželů na otázky týkající se vzájemného sdílení intimní sféry. Byť na straně jedné není k naplnění účelu manželství zajisté třeba, aby spolu manželé udržovali intimní styk, nelze na straně druhé přehlížet, že žalobce nemá naprosto žádnou povědomost o tom, že jeho manželka je (již několik let) v přechodu, nemůže tudíž otěhotnět a žádné hygienické potřeby určené pro menstruační cyklus v pokoji ani v koupelně nemá, neboť je pochopitelně nepotřebuje. Zásadně odlišné jsou i výpovědi žalobce a jeho manželky, pokud jde o jazyk, kterým se manželé dorozumívají. Žalobce uvedl, že v běžném životě s manželkou komunikují česky, někdy anglicky, manželka oproti tomu vypověděla, že spolu hovoří anglicky nebo pomocí překladatele M., přičemž však před správním orgánem nebyla schopna přeložit do anglického jazyka ani jednotlivá (základní) slova. I když lze připustit, že manželé nemusí ovládat rodný jazyk druhého manžela, resp. nemusí dokonale ovládat jiný společný jazyk a mohou si při vzájemné komunikaci pomáhat i nonverbálními prostředky, lze zejména při několikaletém společném soužití očekávat, že se vzájemná jazyková bariéra postupně odstraní, především však to, že manželé budou schopni shodně popsat, jakým způsobem

mezi nimi komunikace probíhá. Pakliže se žalobce a jeho manželka neshodli ani na tom, jakým způsobem spolu komunikují, je závěr správních orgánů o účelovosti manželství v kontextu dalších zjištěných okolností, jež byly popsány shora, zcela opodstatněný. Soud přitom souhlasí se žalovaným, že výše popsané významné rozdíly ve výpovědích žalobce a jeho manželky nemohly vzniknout plynutím času či jako důsledek oslabené paměti obou vyslýchaných osob. Žalobce v žalobě - opět pouze v obecné rovině - konstatoval, že některé detaily se mohou plynutím času vytratit a některé detaily vnímá každý člověk poněkud odlišně, neuvedl však, které konkrétní části z konfrontovaných výpovědí jsou podle jeho názoru tímto způsobem „poznamenány“ a zejména z jakých skutečností měly správní orgány dovodit, že vypovídací hodnota konkrétního tvrzení je vlivem času snížena.

31. Správní orgány v projednávané věci hodnotily zjištěné skutečnosti ve vzájemných souvislostech a dospěly k legitimnímu závěru, že žalobce uzavřel manželství za účelem získání povolení k pobytu na území České republiky, tj. za účelem obejítí zákona o pobytu cizinců. Nutno zdůraznit, že veřejné právo nahlíží na manželství autonomně podle svých norem a není vázáno vymezením či nevymezením jeho účelu normami práva soukromého (viz shora zmíněný rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2013 č.j. 1 As 58/2013-43).
32. Opodstatněná není ani námitka, že správní orgány nedostatečně zkoumaly přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Nutno předeslat, že aplikovaná právní úprava ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců výslovně povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince (žadatele) neupravuje. Nicméně Česká republika je vázána Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, konkrétně jejím článkem 8, který garantuje právo na respektování rodinného a soukromého života a který eliminuje právo státního orgánu do výkonu tohoto práva zasahovat na případy, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Soud se proto zabýval otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života a dospěl k závěru, že v posuzované věci k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku napadeného rozhodnutí dojít nemohlo. V kontextu předmětné žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu lze odkázat na rozhodnutí ze dne 20. 6. 2018 č.j. 3 Azs 133/2017-27, v němž NSS uvedl, že: *„Rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu však není samo o sobě dotčeno právo cizince pobývat na území České republiky. Dochází pouze k odeprání výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. Na základě tohoto rozhodnutí mu není znemožněno svůj pobyt na území České republiky legalizovat jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců. Předmětné rozhodnutí tedy představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než např. rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení.“* Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v daném případě převažuje veřejný zájem na zamezení obcházení zákona o pobytu cizinců nad soukromým zájmem žalobce získat požadovaný druh pobytového oprávnění na území, když zároveň bylo zjištěno, že z manželství žalobce se

nenarodilo žádné dítě, na území nepobývají žádní rodinní příslušníci žalobce, z tiskopisu žádosti je zřejmé, že matka a otec žalobce žijí na území Marockého království a nemají dlouhodobě upraven pobyt na území ČR. Nutno dodat, že žalobce uvedená skutková zjištění nevyvrátil, resp. ani netvrdil jiné významné okolnosti, které by mohly založit závěr o nepřiměřených dopadech rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Z tohoto pohledu tudíž nelze přisvědčit ani námitce, že žalovaný pochybil, pokud v rámci posuzování přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců neprovedl výslech žalobce, když zároveň nelze přehlédnout, že žalobce mohl sám při svém účastnickém výslechu uvést relevantní okolnosti k otázce pevnosti svých vazeb na území a domovský stát. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývá, že žalovaný se dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života zabýval, přičemž vyšel z obsahu žádosti a ze skutečností, které mu jsou z jeho úřední činnosti známy (§ 50 odst. 3 správního řádu). Námitka, že správní orgán žádným způsobem nezkoumal soukromé a rodinné poměry žalobce je lichá tím spíše, že žalobce neuvedl (vyjma návrhu na provedení svého účastnického výslechu), jakými konkrétními důkazy či z jakých podkladů by měl správní orgán zjišťovat relevantní skutečnosti, které žalobce nadto ani sám nespecifikoval.

33. Soud konečně nepřisvědčil ani námitce, že povinností žalovaného bylo vypořádat se se všemi kritérii přiměřenosti rozhodnutí, které uvádí ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti soud považuje za postačující odkázat na rozhodnutí ze dne 26. 2. 2014 č.j. 8 As 109/2013-34, v němž NSS konstatoval, že: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí (...).*“
34. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. prosince 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu